

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΠΙΜΟΡΦΩΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 53. Τρίμηνον δραχ. 30.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικῆ 60,
ἔξέμνην 35 καὶ τρίμηνον 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἔξέμνην 2
καὶ τρίμηνον 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἢ ἀπ' αἰ. συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέκτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 18 Νοεμβρίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 51

ΚΑΛΟΣΥΜΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΣΥΜΗΤΑ

ΜΕ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Ἐν' ἀπριλιώτικῳ πρωτῷ — πᾶνε
χρόνια — ἀφοῦ πέρασα μιά φορά τὰ
μαθήματά μου ποὺ εἶχα μελετήσει
καὶ μάθει ἀπὸ βραδύς, καὶ εἶδα πῶς
τὰ ἤξερα νεράκι, πήρα τὰ βιβλία μου
στὸ χέρι νὰ πάω πρὸς νωρίς ἀπὸ ἄλ-
λοτε στὸ σχολεῖο μου, γεμάτος ἀπὸ
τὴ χαρὰ ποὺ μόνο ἓνας μαθητῆς τὴ
νοιῶθει δταν ξέρῃ ἀλάθευτα τὸ μά-
θημα καὶ περιμένει ἕναν καλὸ βαθμὸ.

Μόλις βγήκα ἀπὸ τὴν αὐλὴν μας
καὶ πάτησα στὸ πεζοδρόμιον, κατάλα-
βα μιά ἀσυνείθιστη ζωηράδα σ' ἕλο
μου τὸ κορμὶ καὶ ἀρχισα νὰ περπα-
τῶ πηδηχτά.

Μὲν φάνηκε πῶς ὁ δρόμος καὶ
τὰ σπίτια εἶχαν ξανακαινουργώσει
μέσα στὸ χρυσαφένιο φῶς ποὺ σκόρ-
πιζε ὁ ἥλιος — καὶ τί χαρωπὸ, τί γα-
λήνιο! — λές καὶ ἦταν τὸ «ιλάρὸν
φῶς» ποὺ ἔκοιμε νὰ ψάλλουν τόσο
κατανοκτικὰ στὴν ἐκκλησίᾳ μας.

Ἦταν μιά ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ἀνοι-
ξιάτικες ἡμέρες τὶς γεμάτες ἀπὸ
«χαρὰ Θεοῦ», ὅπως λένε, κι' ἀπὸ
τὴν καλοσύνη τοῦρανοῦ, ποὺ καθρε-
φτίζεται στὴ γῆ καὶ ξανανοιώνει τὴ
φύση ποὺ εἶχε ναρκωθεῖ ἀπὸ τὸν χει-
μῶνα. Σὲ λίγο ἔφτασα στὸ περιφραγ-
μένον ἀπὸ συρματόπλεγμα περιβολά-
κι, ποὺ ἦταν ἀνάμεσα Ἁγίου Κων-
σταντίνου καὶ Δημοτικῷ Θεάτρῳ,
καὶ εἶχε τότε δύο ἢ τρεῖς τε-
ράστιες χουρμυδιές, δενδράκια, θά-
μνους καὶ πολλὰ λουλούδια ποὺ ἐ-
μύρωναν τὸν ἀέρα μὲ τὴν βαλσαμι-
κὴ εὐωδιά τους.

Ρουφώντας τὴν ἀχόρταγα, σήκω-
σα τὸ κεφάλι μου ψηλά καὶ, καθὼς
ἦταν τὸ μέρος ἀνοιχτό, ἀντίκρυσα
ἕναν καταγάλανον οὐρανὸ, χωρὶς νὰ
ἔχῃ πουθενά οὐτ' ἓνα παρμικρὸ
συννεφάκι, ποὺ ἂν ἦταν, θὰ ἔμοιαζε
μὲ παρῆταιρο μπάλωμα ἀτεχνὰ βαλ-
μένο σὲ καινούργιο φόρεμα.

Ἀφοῦ στάθηκα λίγο ἐκεῖ, κοίτα-
ξα κατὰ τὸ Γυμνάσιό μας, ἕνα καὶ
μόνο τότε σὲ ἕλον τὸν Πειραιᾶ, ποὺ
τώρα τὸ κτερίο του χρησιμεύει γιὰ
Πρωτοδικεῖο καὶ εἶδα γύρω σ' ἄ-

ραιὰ δέντρα τῆς πλατείας Κοραῆ,
πολλοὺς μαθητῆς, ποὺ ἄλλοι ἀπ' αὐ-
τοὺς ἐπαιζαν, ἄλλοι μελετοῦσαν περ-
πατώντας σιγὰ καὶ ἄλλοι, μαζεμένοι
δῶ κι' ἐκεῖ, συζητοῦσαν.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Νομίζετε πῶς αὐτὰ τὰ παιδιά εἶναι μασκαράδες; Ὁχι, εἶναι χωρια-
τόπουλα τῆς Οὐγγαρίας μὲ τὴν ἐθνικὴν τους ἐνδυμασίαν καὶ, καθὼς βλέ-
πετε, ξιπόλητα.

Κοιτάζοντας αυτούς εμπάνισα δ-
πως συνηθίζαμε να λέμε, τον φίλο
μου Βασίλη, που πήγαινε στην 4η
τάξη, στον κορμό μιας αγριοχαρου-
πιάς που ήταν στην άκρη της ανα-
τολικής πλευράς της πλατείας, να
κρατάει με το αριστερό του χέρι βι-
βλίο και να διαβάζει, και με το δεξί
του τοιγάρο, ενώ ένα συννεφάκι ά-
σπρογάλαξο καπνού έβγαине από τα
ρουθούνια του και από το τοιγάρο
του κι' ανέβαινε σιγά-σιγά προς τ'
άπάνω.

Τόν ζύγωσα, τόν καλημέρισα και
τόν μάλωσα που κάπνιζε εκεί, όπου
σίγουρα δε θα ξέφυγε από τα μάτια
του γυμνασιάρχου μας, του Δραγάτση
που έβλεπαν παντού και τα πάντα.

«Αμα τού είπα αυτά, είδα πως ξό-
νισε τα μούτρα του, γι' αυτό κι' έ-
γω άλλαξα την όμιλία και τόν ρώ-
τησα τί διάβαζε.

— «Δίαντα» μου απάντησε, και
φροντίζω και τόν μαθαίνω απέξω, αφού
ο Γυμνασιάρχης μας είπε πως θα τόν
παραστήσουμε στο θέατρο, κι' εγώ
θα ύποκριθώ αυτόν τόν ήρωα, όχι
τόσο γιατί τά καταφέρνω σαν ήθο-
ποιός, αλλά γιατί έχω ένα προσόν
που δέν τ' έχουν οι άλλοι συμμαθηταί
μου: είμαι ο πιό ψηλός στην τάξη
μου!

Εκεί που μου έλεγε αυτά, έφτα-
σε λαχανιασμένος ο έπιστάτης μας
και με πολλές χειρονομίες και γρή-
γορα λόγια φώναξε τού Βασίλη.

— Κόπιασε τώρα στο γυμνασιάρ-
χη που σε θέλει, αφού ήρθες εδώ
στην πλατεία να φουμάρης την τσι-
γάρα σου. Έσύ την έπαθες, συνέχισε,
σάν εκείνον που είχε κερνία μύτη
και πήγε και στάθηκε στη μπούκα
του φούρνου και τού έλυωσε για τού-
το από τότε λένε σ' όσους είναι άσκε-
φοι και την παθαίνουν όπως σ' τώ-
ρα, «Βρέ, που πάς στο φούρνο με την
κερνία μύτη;»

Ο Βασίλης στενοχωρήθηκε με τα
λόγια τού έπιστάτη και ξεκίνησε με
σκυμμένο το κεφάλι για το γραφείο
του γυμνασιάρχου.

Εγώ έμεινα συλλογισμένος, γιατί
ήξερα πως ο γυμνασιάρχης μας δέν
χάριζε κάτωνα, και θά τιμωρούσε
αυστηρά τού φίλο μου, όπως λίγο διά-
στημα πριν είχε τιμωρήσει ένα συμ-
μαθητή μου που τόν έπιασε σκαστό
με τοιγάρο, τή στιγμή που πιασπλα-
τισμένος κατά τού δρόμο, έστεκε μπρο-
στά στον ταβλά τού στραγαλατζή.

Τόν πλησίασε και τού φώναξε ά-
πότομα:

— Τή φωτιά σου παρακαλώ, κύριος!
Κι' όταν ο συμμαθητής μου ξα-
φνιασμένος από τή γνώριμη φωνή έ-

μεινε σαν απολιθωμένος, άκουσε και
τή συνέχεια.

— Αύριο τού πρωί θά έρθης με
τόν κηδεμόνα σου στο σχολείο.

Και μαζί μ' ένα τσουχτερό μάλλω-
μα, ή τιμωρία που πήρε εκεί, ήταν
νάντιγράφη πενήντα σελίδες από τού
συγκακτικό, που θά τής πήγαινε ύστε-
ρα από μια βδομάδα όταν θά τελείω-
νε και ή ποινή τής αποβολής του.

Ακόμη θυμήθηκα πως ο Γυμνα-
σιάρχης μας είχε μεγάλη αντίπαθεια
στο κάπνισμα και δέν άφινε ευκαιρία
που να μή καυτηριάσει τά κακά απο-
τελέσματά του στον οργανισμό τού
άνθρώπου και στο τέλος κάθε τέτοιου
δμιλίας πρόσθετε στερεότυπα:

«Είναι περίεργο, να θέλουν οι άν-
θρωποι να κανουν τού στόμα τους και
τή μύτη τους καμινάδες».

Εγώ, από τή στιγμή που φώναξε
ο έπιστάτης τόν Βασίλη, έχασα την
καλή μου διάθεση και τόν περίμενα
άνυπόμονα να ξαναγόριζε να μου πη
σχετικά με τού πάθημά του.

Γιά τούτο απόφυγα νά σμιξω με
συμμαθητές, κι' έκανα μόνοι μου με-
ρικούς γύρους στην πλατεία κάτω ά-
πό τά δέντρα της. Κι' αυτά ήταν τό-
τε αγριοπιπεριές, αγριοχαρουπιές,
πενκάκια και δυό-τρεις έληές κκο-
τυχισμένες.

Αμα τού κουδούνι κτύπησε είσοδα
πήγα αναγκαστικά στην τάξη μου,
που ήταν ή Γ' Γυμνασιού, και κά-
θησα στο θρανίο μου στενοχωρημέ-
νος που δέν είχα ξαναδεί τού φίλο
μου. Έτσι την περιέργειά μου να μά-
θω από τόν Βασίλη τί τού είπε ο
Γυμνασιάρχης, θά έπερίμενα να την
ελατοποιήσω στο πρώτο διάλειμμα
που θά κάναμε στις δέκα και θά τόν
αντάμωνα.

Όταν όμως έγινε κι' αυτό κι' ο φί-
λος μου δέν έφάνη ούτε στην πλα-
τεία, ούτε στην αλλη τού Γυμνασιού,
τότε έφροντάσθηκα πως ή από ντρο-
πή του, ή από τιμωρία, θά είχε μεί-
νει περιορισμό μέσα στην τάξη του.

Στις έντεκα που σχολάσαμε κείνη
την ήμέρα, καθώς προχωρούσα για
τού σπίτι μου και προσπέρασα τόν
«Αγιο Κωνσταντίνο, είδα τού Βασίλη
μπροστά από μένα, καμιά εικοσαριά
βήματα, να βαδίζει άργά και σκυμέ-
νος.

Έστρεξα, τόν έφτιασα και τόν ρώ-
τησα πως τά πέρασε με τόν Γυμνα-
σιάρχη.

Έκείνος μου απάντησε μ' ένα λυ-
πημένο χαμόγελο:

— Μ' έλυωσε πατόκορφα κι' ά-
κου πως, αφού ενδιαφέρθηκες και
με ρωτάς.

— Μόλις μπήκα στο γραφείο του

και τόν χαιρέτησα δειλά, με δέχθηκε
μ' εκείνο τού στρατιωτικό ύφος που
έχει: Κάρφωσε για λίγες στιγμές ά-
πάνω μου τά μάτια του που τρυ-
πούν σαν σφαίρες, και με την με-
ταλλική του φωνή που άκόμη κου-
δονίζει σ' αυτά μου λές και βγή-
κε από ρούσοικη καμπίνα, μου είπε:

— «Κατάστρεφες τόσο χρόνια την
ζωή σου μ' αυτό τού δραστικό δη-
λητήριο που βάζεις στο στόμα σου.
Τώρα που σου έγινε πάθος και μεγά-
λωσες τόσο καταλαβαίνω πως είναι
δύσκολο να τού κόψεις γιατί έχεις ά-
δύνατο χαρακτήρα και δέν μπορείς
να επιβληθής στον εαυτό σου. Έ-
νας άλλος θά τού κατάφερνε.

«Μην καπνίζεις όμως στην πλα-
τεία και στην αλλη τού σχολείου
και παρασούρονται και μικρότεροι μα-
θηταί σε τέτοιο τρομερό έλάττωμα.
Είσαι άντρας πιά, αφού είσαι είκο-
σι χρονών και νοιώθεις καλά την ά-
ξιώσή μου αυτή, μάθε άκόμη πως
άπό τού δηλητήριο τού καπνού θά
ζημιωθείς πολύ στο πνεύμα, και στο
σώμα θ' αποκτήσης και τέτοια εύ-
πάθεια που θά σε κάνη νάρκωσταί-
νης συχνά γι' αυτό και θά ζήσης
λίγα χρόνια. Εγώ, μου πρόσθεσε,
που δέν κάπνισα ποτέ στη ζωή μου,
θά περάσω δυής και γερός τά όγδόν-
τα χρόνια με την έλπίδα να φθάσω
και εκατό.

Και μου σύστησε πάλι να μην ξα-
νακαπνίσω γύρω από τού Γυμνασιό
ή μπροστά στους μικρότερους συμ-
μαθητές μου.

Σάν άκουσα όλ' αυτά από τού Βα-
σίλη, τόν ρώτησα πως άπόκτησε αυ-
τό τού έλάττωμα, και μου είπε:

— Όταν τελείωσα τή δεύτερη τά-
ξη τού Γυμνασιού, άρρώστησα βα-
ρεια κι' έμεινα κοντά δυό μήνες στο
κρεβάτι.

Αμα καλύτερεψα, είπε ο γιατρός
στούς γονείς μου πως είχα ανάγκη
άπό έξοχή, κι' ο πατέρας μου μ' έ-
στειλε στην πατρίδα του που είναι
σε θρεινό μέρος, στην οικογένεια τού
άδελφού του, όπου έμεινα ένα χρό-
νο ολόκληρο.

Έπειτα όμως κι' άπ' αυτό τού διά-
στημα, και πάλι είχα μείνει τόσο ά-
δύνατος, που ο θεός μου έφοβήθηκε
να με στείλη πίσω στον Πειραιά όταν
άνοιξαν τά σχολεία κι' έγραψε τού
πατέρα μου να μείνω κοντά του κι'
άλλον ένα χρόνο, κι' ενώ σ' αυτόν
θά τελείωνα τού Γυμνασιό, σάν έγύ-
ρισα στον Πειραιά έγράφθηκα στην
Γ' τάξη του.

Τόν δεύτερο χρόνο που έμεινα
και δυνάμωνα κάπως, άρχισα να πη-
γαίνω με τά ξαδέρφια μου στα κτή-

ΟΙ ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Οι μολυβένιοι στρατιώτες ξύπνησαν.
«— Γιατί τόσο νωρίς;» ρωτούσαν ο ένας τόν άλλον. Άλλά κανένας
δέν ήξερε να πη. Σε λίγο τού ταμπούρολο χτύπησε συναγερού. Και τότε
κατάλαβαν πως κάπου έπρόκειτο να πάνε. Πού; Ο στρατιώτης δέν πρό-
κει να ρωτά. Πρέπει μόνο να ύπακούη στο πρόσταγμα, είτε με ταμπού-
ρολο τού τού δίνουν, είτε με σάλπιγγα, είτε με τού στόμα.

Κι' άρχισαν να βγαίνουν άπ' τά κουτιά τούς και να κατεβαίνουν άπ'
την εταξέρα τούς στο πάτωμα με πηδήματα. Έπειδή ήταν ψηλά, πολλοί
έπεφταν κάτω μπρούμυτα, ανάσκελα ή με τού πλάι. Άρέσως όμως σηκώ-
νονταν και στέκονταν στη γραμμή. Πρώτοι κατέβηκαν οι Έλληνες πεζοί,
έπειτα οι Γάλλοι θωρακοφόροι, έπειτα οι Γερμανοί οδοσάροι, έπειτα οι
Άγγλοι καθάλαραλοι και καθεξής. Πεζικό, ίππικό, μηχανικό, στο τέλος
και τού πυροβολικό με τά κανόνια του και με τ' άμαξάκια του γεμάτα πυ-
ρομαχικά—δηλαδή ξερά μπαζέλια. Όλο τού στράτευμα τελοςπάντων μα-
ζεύθηκε κι' ήταν έτοιμο να ξεκινήση.

Ο μικρός ταμπούρολοσής στάθηκε μπροστά, κοντά στο στρατηγό,
και με τού ένα του ταμπούρολοσής έδειξε τού μεγάλο τζάκι τής τράπεζαρίας
όπου έκαίγε ακόμα ένα πελώριο κούτσουρο.

— Νά, ή φωτιά, στρατηγέ μου! είπε θριαμβευτικά.
Κι' ο στρατηγός πρόσταξε:

— Έμπρός! προς τού τζάκι!
Τού στράτευμα ξεκίνησε με βήμα σταθερό και ζωηρό. Άλλ' άμα οι
μικροί μολυβένιοι στρατιώτες αισθάνθηκαν τή ζέση τού αναμμένου τζα-
κιού, κοντοστάθηκαν.

— Άο! είπαν πρώτοι οι Άγγλοι. Κάνει πάρα πολλή ζέση. Έμεις
δέν πάμε πιά πέρα.

— Ο Τσάρος δέν μας πρόσταξε να ψηθούμε, είπαν ύστερα κι' οι
Ρώσοι (που έλειπαν χρόνια άπ' την πατρίδα τούς κι' ένόμιζαν πως ύ-
πήχε ακόμα Τσάρος). Δέν είμαστε συνηθισμένοι σε τέτοια θερμοκρασία.
Άλι! θά σταθούμε δω!

Άλήθεια, όσο πλησίαζαν τού τζάκι, τόσο ή ζέση γινόταν άνυπόφο-
ρη. Σε λίγο στάθηκαν κι' αυτοί ακόμα οι Άφρικανοί, άν και συνηθισμένοι
στις φοβερές ζέσες που κάνει στην πατρίδα τούς. Μόνο οι Έλληνες δέν
ήθελαν ακόμα να σταθούν. Αυτοί πάνε πάντα μπροστά, είτε κούο κάνει
είτε ζέση...

Μά ο στρατηγός είδε πως αυτό ήταν επικίνδυνο για μολυβένιους
στρατιώτες και πρόσταξε να σταθούν όλοι. Τότε μόνο στάθηκαν κι' οι
Έλληνες. Κι' όλο τού στράτευμα παρατάχθη σε άρκετή άπόσταση άπο
τή φωτιά, που τού έκανε τόσο να ύποψηθη.

Τώρα ο μόνος στρατιώτης που προχωρούσε ακόμα προς τού τζάκι, ήταν

(Τού τέλος στο έρχόμενο)

ΠΑΝΑΓ. Β. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Μας στο κρού, έξω άπ' τού σπίτι
έξω πέταξε σπουγγίσι

Φύλλο, σπόρος κουθενά,
— πως κρυώνει και πεινά!

Τού παράθυρο θ' άνοιξω
Αυό σπειράκια να τού ρίξω.

— Έλα μέσα εδώ, κουλί,
ζεστασιά θά βρής πολλή.»

Δέν άκούει, μόνο ταμπάει
δυό σπειράκια και πέταει.

— Ταξιδιάρικο πουλί,
πέταξε, ώρα σου καλή!

Μ. Β. ΣΤΑΘΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ΕΥΔΟΧΙΕΣ DUPUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Ωστόσο δεν είπα τίποτα. Τα ματια της όμως έλαμπαν με άσυνείθιστη λάμψη όσο τ' είχε καρφωμένα πάνω στην ώραία καλλιτέχνηδα.

Τό όνομα τής Λάρκ, του κορυθαλλού, τής ταίριαζε στ' αλήθεια. Οι κρυστάλλινοι φθόγγοι τής γλυκειάς και συμπαθητικής φωνής της έθγαίναν από τό στόμα της σάν τριλλίες πουλιού. Τό άκροατήριό ήταν γοητευμένο και κρεμόταν από τ' α χείλη της.

«Ο κ. Βάν Κούρτ ήταν σχεδόν τόσο ταραγμένος όσο και ή Μπέττυ, γιατί αυτός έβλεπε κάτι που τό παιδί δεν μπορούσε ν' άδύ. Κι' αυτό ήταν ή καταπληκτική ζμοιότης τής τραγουδιστριάς με τό κοριτσάκι. Η όμοιότης αυτή όπληχε πραγματικά, παρ' όλο που τ' α μαλλιά και τ' α ματια τής κυρίας, όπως είχε πεί και ή κυρία Ρός, είχαν έντελώς διαφορετικό χρώμα. Βρισκόταν μάλλον στην έκφραση του προσώπου παρά σ' α χαρακτηριστικά, κι' ό Ριχάρδος από τή στιγμή εκείνη σχημάτισε τήν πεποίθηση, ότι δίχως άλλο, κάποια πολύ στενή συγγένεια θ' ένωσε τήν κηδεμονευομένη του με τήν συμπαθητική κυρία που έβλεπε πάνω σ' α σκηνή.

«Αυτή ή «Λάρκ» τραγούδησε ένα κομμάτι κι' ύστερα άλλο ένα ή Μπέττυ είχε σ' όν Ριχάρδο δειλά και παρακλήτικα:

— Αυτή ή συναυλία είναι πολύ

ώραία, αλλά δεν μου κάνει όρεξη ν' α τήν άκούσω δλοκλήρη. Μου φαίνεται πως είμαι λίγο κουρασμένη. Άν μου τό επιτρέπατε, θ' α ήθελα ν' άνεβώ σ' α τήν κάμαρά μου.

«Ο κύριος Βάν Κούρτ ξαφνιάστηκε κάπως απ' α τήν άσυνείθιστη ήρεμο τόνο τής Μπέττυ, αλλά δεν έφερε καμιά αντίρρηση.

— Πολύ καλά, παιδί μου, είπε. Θ' α μπορούσες ν' α βρής μόνη σου τήν κάμαρά σου;

— «Ω βέβαια, βέβαια. Έχω τό κλειδί μαζί μου. Τό πήρα για ν' α μην άνησυχήσω τήν κυρία Βάν Κούρτ και τή μίς Μάργκρετ σάν άνεβώ.

«Ο Ριχάρδος πήγε τή Μπέττυ ως τή σκάλα και τήν παράδωσε σ' α χέρια ένός όπληχτή του ξενοδοχείου. Μ' α ή Μπέττυ είχε τό σχέδιό της.

Τή στιγμή που ή «Λάρκ» παρουσιάστηκε πάνω σ' α τή σκηνή, τό κοριτσάκι τήν άναγνώρισε άμέσως. Ηταν ή ίδια ή κυρία που είχε ίδει, μ' α ή δυό ώρες πριν, ν' α βγαίνει από ένα δωμάτιο που ή πόρτα του βρισκόταν ακριβώς απέναντι σ' α τή δική της. Είχε λοιπόν άποφασίσει ν' α πάη ή ίδια σ' α δωμάτιο τής κυρίας Λάρκ και ν' α τήν περιμένη ν' α γυρίσει.

Μπήκε πρώτα σ' α τή δική της κάμαρα κι' άφου εύχαρίστησε τόν ύπληρέτη, σ' α τήθηκε πρώτα περιμένοντάς τον ν' α κατεβή. Ύστερα, άφου πρώτα βεβαιώθηκε ότι δεν ήταν σ' α τό διάδρομο ψυχή, τόν είέσχεσε ά-

ποφαστικά και χτύπησε τήν πόρτα απ' όπου είχε δει ν' α βγαίνει ή κυρία Λάρκ.

Αυτό που έκανε ήταν τολμηρό πολύ, τό ήξερε, και ή καρδιά της κτυπούσε τόσο, που τής φαινόταν πως θ' α σπάσει. Πως θ' α τή δεχόταν άραγε; Κι' ήταν βέβαιη πως τό δωμάτιο αυτό ήταν ή κάμαρα τής κυρίας που ζήτασε:

Ύστερα από λίγα λεπτά μ' α καμαριέρα, μισοκοιμισμένη, τής άνοιξε τήν πόρτα και τήν κοίταζε με κάποια έκπληξη.

— Η κάμαρα αυτή είναι τής κυρίας Λάρκ; ρώτησε ή Μπέττυ.

— Μάλιστα, μίς, απάντησε ή καμαριέρα. Σας έστειλε ν' α πάρετε τίποτα;

— «Όχι, είπε ή Μπέττυ, προσπαθώντας ν' α πάρη ύφος άξιοπρεπές. Είμαι φίλη της και θ' α ήθελα ν' α τήν περιμένο εδώ.

— Πολύ εύχαρίστως, μίς, έκανε ή καμαριέρα και μ' α εύγενικό τρόπο πρόσφερε σ' α τή Μπέττυ μ' α πολυθρόνα κι' ύστερα τής έδωσε ένα σκαμνάκι κάτω από τ' α πόδια της.

Τό παιδί εγκαταστάθηκε με όλη του τήν άνεση σ' α τή πολυθρόνα.

Δεν τήν ένοιαζε ν' α περιμένη. Τώρα π' α πλησίαζε σ' α τό τέμα του σκοπού της. Σ' α λίγη ώρα θ' α ξεκαθάριζαν. Κάθισε λοιπόν και περίμενε, και συγχρόνως τό μυαλό της δουλεύε.

«Ω, όχι, δεν είχε πεί ψέμματα, λέγοντάς πως ήταν φίλη τής κυρίας «Λάρκ» τής μίς Δαλουέτ.

(Τό τέλος σ' α ερχόμενα)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΔΑΝΑΗ Κέρκυρα, Α' Βραβείον Διαγωνισμού Στίχων.—2. ΒΑΒΗΛΗ ΑΝΤ. ΚΑΡΠΑΘΑΚΗ, Νίσυρος, Μάχη Δωδεκανήσου, Ισότιμος Α' Βραβ. Διαγων. Λόγων.—3. ΗΑΙΑΣ Α. ΚΡΙΣΠΗΣ, Χαλκίς, Βόσκητων (ν' όν Πένου Δάκρυ) Β' Βραβείον 31ου Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος.—4. ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ, Αθήναι, Νικήτης του Πεντάθλου 1930-31, Α' Βραβ. Διαγωνισμού Στίχων, Τυπογραφικών Λαθών, Ζωγραφικής, Κρυπτογραφίας, Ισότιμος Α' Βραβ. Διαγων. Λόγων και Γ' Βραβείον Δημοφησίματος Ψευδοθύμων 1926, 1928 και 1930.—5. ΜΙΚΡΟΥΔΑ ΤΡΑΛΛΑΔΑ, Σόρος, Α' Βραβ. Διαγων. πρὸς άνθεσί Πνευμ. Ασκήσεων και Καλλιγραφίας.

Ο ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Α. de GRIOLLES

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος —

Οι πυροβολητές δεν περίμεναν μ' α τέτοια λύση' κάθε φορά λοιπόν που περνούσε ό Μουστάκας τό ποτάμι, κρατώντας ένα από τούς μικροσκοπικούς έχθρούς σ' α πόδια του, έσποδσαν σ' α όμηρικά γέλια και χειροκροτούσαν σάν τρελλοί. «Όταν τέλος πέρασε και ό τελευταίος, όλος ό τόπος τραντάχτηκε από τ' α ζητωκραυγές:

— Ζήτω ό Μουστάκας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Οι Γάλλοι έχοντας άρχηγό τούς τόν στρατάρχη Σαδλτ είχαν στήσει πολιορκία γύρω από τό Μπανταγιόζ σ' α 26 Ιανουαρίου 1811.

Άφου έτοιμάσαν, όχι χωρίς μεγάλες δυσκολίες όλα τ' α επιθετικά έργα, χρειάστηκε πρώτα ν' α κτυπήσουν τ' α άτακτα στίφη που ήταν σκορπισμένα σ' α τ' α περίχωρα και τούς ένοχλούσαν κάθε λίγο. Θ' α επιχειρούσαν επιτέλους τήν διάβαση του Γκουαντιάνα, του μεγάλου Ισπανικού ποταμού.

«Ο Μουστάκας γενναίος πάντα άνάμεσα σ' α τούς γενναίους ρίχτηκε πρώτος μέσα σ' α τ' α νερό. Σ' α τήν άλλη όχθη του ποταμού βρισκόταν τό έχθρικό πυροβολικό. «Ο Μουστάκας χύμηξε επάνω σ' α τ' α αλογα τ' α έκανε ν' α άγριέφου, ν' α τρομάζουν, προκάλεσε μεγάλη άναστάτωση και με τόν τρόπο αυτόν βοήθησε τούς Γάλλους ν' α πάρουν κάμποσα κανόνια ως λάφυρα.

Σ' α τ' α τρεις Μαρτίου ό Γαλλικός στρατός έκανε έφοδο γενική σ' α τήν πολιορκημένη πόλη. «Ο Μουστάκας με τό κεφάλι ψηλά και τήν ούρα φουντωτή πηγαινοερχόταν, βρισκόταν σ' α όλα τ' α σημεία τής μάχης σάν ν' α ήταν αυτός ό στρατηγός και ν' α διηύθυνε αυτός τήν έφοδο.

Σ' α τό τέλος τό Μπανταγιόζ παραδόθηκε και σ' α 11 Μαρτίου ό ένδοξος σκύλος έμπαινε μέσα σ' α τήν πόλη θριαμβευτής μαζί με τούς πυροβολητές του.

«Ένα χρόνο άργότερα ό στρατηγός Φιλίππον που φρουρούσε τήν πόλη με τρεις χιλιάδες άνδρες μονάχα, πολιορκήθηκε από τόν Άγγλο

Οδέλλιγκτον που είχε μαζί του ένα στρατό από πενήντα χιλιάδες άνδρες. Οι άριθμοί αυτοί φαίνονται σ' α αλήθεια άπίστευτοι.

«Ο Οδέλλιγκτον έβρισε ότι ή έφοδος θ' α γινόταν σ' α 30 Μαρτίου.

Οι Γάλλοι μέσ' α τήν πατριωτική τους έξαρση, παρ' όλο που έβλεπαν μόνοι τούς ότι ήταν αδύνατο ν' α βγάλουν πέρα με είκοσαπλάσιο έχθρικό στρατό, πρότιμησαν όστόσο ν' α πεθάνουν όλοι παρά ν' α παραδοθούν. Σ' α τείχη έστησαν όλα τ' α κανόνια όσα είχαν και σώρσαν κοντά όλα

«Όταν τό χόμα σκέπασε τόν τάφο, οι πυροβολητές έχυσαν και πάλι καυτά δάκρυα». (Σελ. 607, στ. γ.)

τους τ' α φυσέκια και τ' α μπόμπες. Σ' α τούς στενούς δρόμους τής πολιτείας έβαλαν όδοστρώματα. «Όχύρωσαν όσα σπίτια μπορούσαν. Ήταν άποφασισμένοι ν' α άμυγθούν μέχρι θανάτου.

Κάτω από τήν πύρινη λάβα που ξερνούσαν άδιάκοπα τ' α άγγλικά κανόνια οι πολιορκημένοι άποκρούουν τήν έφοδο του έχθρού και μέσα σ' α λίγη ώρα βάζουν έκτός μάχης πάνω από τρεις χιλιάδες Άγγλους.

Τ' α άγγλικά στρατεύματα ήταν έτοιμα ν' α άποτραβηθούν, όταν άνέλπιστα ένα κρίσιμο σημείο έμεινε άνυπεράσπιστο και από κεί μπόρεσαν οι Άγγλοι ν' α μπειν μέσα σ' α τήν πόλη Βρήκαν μ' α χούφτα Γάλλους στρατιώτες που είχαν άπομείνει ζωντανά.

«Ο Μουστάκας βρισκόταν επάνω,

σ' α τούς προμαχώνες, σ' α πόδια τής σημαίας που κυμάτιζε κάτω απ' ό τόν δλογάλο οδρανό. Είχε σηκώσει τ' α χείλη του κι' έδειχνε τ' α άγριά του δόντια. Τ' α μάτια του πεταγμένα έξω κοίταζαν με θυμό εκεί κάτω... τούς Άγγλους, τούς έχθρούς.

«Η βαρεία φωνή των κανονίων είχε σιωπάσει. «Ο Μουστάκας καταλάβαινε: για πρώτη φορά έβλεπε τήν ήττα.

«Έξαφνα μ' α άστραπή... μ' α ό βίδα που σφυρίζει και ό Μουστάκας πέφτει κεραυνοβλητός μπροστά σ' α τ' α σημάια, με τό σώμα του κομματιασμένο, με τό όραιο κεφάλι άψυχο, μ' α άθικτο. «Ός και τό έχθρικό κανόνι άκόμη τό είχε σεβασθεί.

Ύψω του οι πυροβολητές κλαίνε, κλαίνε σάν μωρά παιδιά.

Βγαίνοντας από τήν πόλη οι νικημένοι πήραν μαζί τούς τό σώμα του νεκρού τούς συντρόφους.

Σ' α τ' α όχθες του Γκουαντιάνα, σ' α τήν ίδια σχεδόν μεριά όπου ένα χρόνο πριν ό Μουστάκας είχε περάσει πρώτος τό ποτάμι, έσκαφαν τόν τάφο του. Μαλακά, άργά, με άπειρη προσοχή, τό φτωχό ματωμένο κορμάκι, ξεπλώθηκε σ' α τόν λάκκο. Σ' α τό λαμό του είχαν αφήσει τό άσημένιο του μετάλλιο με τήν τρίχρωμη κορδέλλα.

Και όταν τό χόμα, τό έβνο χόμα που φαινότανε και π' α βαρύ, έσκέπασε για πάντα τόν Μου-

κα, οι πυροβολητές, δίχως ν' α κοιτάξουν ό ένας τόν άλλον έχυσαν και πάλι καυτά δάκρυα.

Δίγες μέρες άργότερα κάποιος έφερε μ' α πέτρα.

«Επάνω ήταν σκαλισμένες, άτεχνα μ' α βαθειά, οι λέξεις:

«Ενθάδε κείται ό Μουσανάκας
«Επεσε σ' α τ' α πεδίον τής τιμής!

KIMON LAKIANOS

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΜΟΥΣΤΑΚΑ»

μπή στο νόημα. Μήπως είναι μεταφρασμένο; — Στο δρόμο του Χάρς. Συγκινητικό, άλλ' έτεχνω κατωμένο. Μπορεί ποτέ ένας διαβάτης να σταθί έξω απ' το παράθυρο και να παρακολουθήση μια δόκλρηνη σκηνή και διαδραματίζεται ο' ένα σπίτι; θά φανή—και θά είναι—αδιακρίτως. — «Ανάδοτα» της Δευκής Θεάς. Πολύ γνωστά όλα, είναι κολά γραμμένα σε ακατόλληλη γλώσσα.—Θά εξακολουθήσω.

Η Διάπλασις άπόάζεται τους φίλους της: **Άλην Θύρη** (θά είδες την έγκριση του ψευδώνυμου σου' χαίρω πάρα πολύ' έμεινε όπόλοιο στή διάθεσή σου δρ. 12.80) **Βέδαν** (τά έλαθα όλα, βραβεύον έστειλά') **Μπαυρλοτιέρη** της Έρσεσθ' (σύντομο τό γραμματάκι σου, μά τόσο καλογραμμένο! έχει πολλή πρωτοτυπία ή έκφρασή σου' σου έστειλα τό 33ο φυλλάδιο) **Δελιάναν** (τό έλαθα όταν είχες τυπωθεί πιά τό 49ο) **Έλληνοσούλα** (για τον καιρό που έχουμε τώρα έδω, σε πληροφορεί ή σημερινή Άθηναϊκή Έπιστολή) **πόημα και Λυρικά λέξεις** δέν διήρχαν στο γράμμα' μόνο τό ουτίσσο') **Χαρών** του Σπιτιού (χαρτί λύσεων έστειλα; **Σουθήν** **Έλληνοσούλα** (δέν περάζει, πρώτα τά μαθήματα' εν οι άνπαντήσεις σου είναι έτοιμες, στείλε τις' υπάρχει ακόμα καιρός) **Μπετόβεν** (σο' τό έστειλα) **Έβρεστε** (μετά χαρής! για τους διαγωνισμούς κλπ. να διαβάσης τον Όδηγό' περιμένο και την αδελφή σου) **Ίωάννη Δρόσον** (διάδασε τον Όδηγό και την προκήρυξη του Διαγωνισμού λύσεων στο πρώτο φυλλάδιο του Σεπτεμβρίου' έκει, θά είη τους δρους) **Ένδοξος Έλλάδα** (ός ισότημος Β' Βραβείου έχει δικαίωμα ναγοράσης μ' έκπτωση 10 δραχμών έναν τόμο' 8χι' όμως να πάρης άλλο πράγμα αξίας 10 δραχμών) **Γαρραντούαν** (έλαθα, εύχαριστώ' ναι, τό «Σταμνί της Ζωής» που υπάρχει στα Νεοελληνικά σου, είναι μία πλάη Έπιστολή του κ. Φαίδωνος από τις όφραϊότερες) **Μαρίαν Κεφαλινο** (χαρτί λύσεων έστειλα) **Κόρη των Φαίδων** (θετικό, μην άνησυχής) **Αγράμπελην** (έχει καλώς) **Υπερασπιστήν της Πατρίδος, Αύραν του Ζεφύρου** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαθα μετά την 10 Νοεμβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 26ου Διαγωνισμαύ Λύσεων. 41 λύσεις του φυλλάδιου τούτου είναι δε σταί μέχι της 18 Ίανουαρίου.

- 590. Δεξιόγρηφος**
Ένα κοινό άγριοπολύλοδο
Μ' άνωτομία βάσεις
Και του Αίγαίου άκροσπίτα
Μικρό νησί διαβάσεις,
Όντιερμηνή Πατρίδα
- 591. Συλλαβογρηφος**
Γράμμα και κάποια πρόθεσις
Άν τεχνικά κολλήσης,
Άγρίμι στ' άγρια βουνα
Θά βοής να κωνηγήσης.
Λαχάρια της Λευτερίας
- 592. Τονόγρηφος**
Διάφωνο, πολύ χρήσιμο όργανό
Τόν τόνο καταβάεις κι' άπ' αυτό
Άκούεις τώρα του χότζα τη φωνή
(στη γλώσσα και τά δύο την κοινή).
Γεώργιος Χ. Καρδαμύτσος

593. Αίνιγμα
Τρώς καθέμερα
Τό όρσενικό μου.
Πόλη έκεί-πέρα
Τό δηλυκό μου.
Όσάλλος

594. Δικτυωτόν
* * * * * = Βυρρατικός άπόδειξις
* * * * *
* * * * * = Ποταμός τ. Άτυκής
* * * * *
* * * * * = Μεγάλη έντροπή
* * * * *
* * * * * = Εύάρεστον ή δυσάρεστον
Και καθέτως τά ίδια. [στον Άγρόμπελη

595. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 = Αρχ. κερώνιος πόλις
2 6 7 5 6 = Όθρίον
3 2 1 6 = Τής θαλάσσης
4 1 6 7 = Άρχαίον ρήμα
5 7 3 6 7 6 = Πόλις εύρωπαϊκή
6 7 1 6 = Υγρόν του ούματος
7 6 1 6 = Θεραπεύει

596. 600 Μαγικόν Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γράμματος έκάστης των κάτωτι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθόν ένεν άναγραμματισμού άλλα τόσαι λέξεις:
Λόρος, άλλος, Πύρρος, γόθος, άρτος
Μινύρα της Άντιλογίας

601. Διπλή άμροστιχίς
Τά μέν άρχικά των κάτωτι ζητούμένων λέξεων άποτελοθν έξωκινόν διακοσμητικόν φυτόν, τά δέ τέταρτα γράμματα διάσημον γυναικα της άρχιότητος.
1. Άνστήθη ύπό του Χριστού 2
Είς των τριάνονα υπράντων 3, Έμβλημα νίκης 4, Στενός δόσβατος δρόμος 5, Όμηρικη βασίλειος 6, Τύραννος 7, Έπίθετον του Θεού.
Νυφούλα τ' Ούρανο

602-605. Όμοϊόμορφα Έλλητοσύμφωνα
1. ΕΒΙΑ = Πόλις της Ίταλίας
2. ΕΒΙΑ = Κράτος της Εύρώπης
3. ΕΒΙΑ = Η δυτική Εύρώπη
4. ΕΒΙΑ = Αρχ. πόλις της Εύβοίας
Μπέλλα

606. Γρίφος
πος τιν ου ου
πος ποσ τιν τιν ουου
λι η ψ ου
πος ποσ τιν τιν ουου
πος τιν ου ου
Μαγνήτης

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Άσκησιών του φύλλου 36
409. Έφημερίς (έφη, μερίς). — 410. Μελένη (μέ, λά, νή). — 411. Άν-Πάν. — 412. Χήν-μήν. — 418.
Σ Α 414-418. Διά του Κ:
Ε Ι Ι σάκος, κόμη, κέρος,
Ν Κ Τ Δοκος, κίον. — 419.
Π Η Ν Ι Ο Σ Τό πτερωτόν είναι τό
Β Α Κ Γ: Γέλον, Άγαμέ-
Λ Ι Α μνων, άργυρός, Λο-
Ε Α Σ γένης, Βουλγαρία,
Κυναίγρηος. — 420. ΘΝΤΝ-ΘΝ-ΠΡΤΝ-
-ΤΜ = Άθάνατον Θεόν πρώτον τίμα (Θεοδώρα, Νιόβη, Τίβρις, Νάρκισσος, Θέμις, Νέρον, Προχίτελης, Ρυδανός, Ταύρος, Νίνος, Τειρεσίας, Μέτων). — 421. Σύν Άθηνά και χείρα κίνει. — 422. Έλσα Άσσην δυσκολωτάτην (ελ εις α, ασκ εις εν, δις κο, λάτα τήν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—655]
Παιδιά, έρωτά έτι δ Ζάν και δ Άνθώ μπήκαν έσωτερικοί σ' ένα παρθεναγωγείο της Άθηνας; ΑΓ! Ζάν, Άγρό, πώς πάει ή κλεισούρα; **Ίαδίουρπς**
[ΑΓ' 656]
Άλην Θύρη, δέν σε άγνοώ. Ποιά Λόλα; Ακολάθηκας; **Συνίπα**

[ΑΓ'—657]
Φαίλιχ-Φρίτς = έκπαιτοι άστέρης του Κινηματογράφου. **Μιμίκα**
[ΑΓ'—658]
Χωρίς Φερό, κάνε αρχή για άλλη λογαφία' είμαι πρόθυμος. **Λιδωρινωτάκι**

[ΑΓ'—659]
Πληγωμένη Καρδοβία, τετραδιάκι έλαθα. Άνταπόδωσα. **Μελαχολική**, περιμένο γραμμα. **Αφθίς**
[ΑΓ'—660]

Χλια εύχαριστώ, αγαπημένες φίλες, για τις ελχές σας. **Μίνω Μάους**
[ΑΓ'—661]
Αδελφούλα **Άγνή**, για την έπιτυχία άπαιρα συγχαρητήρια. **Ρενούλα, Τοντούλα**
[ΑΓ'—662]

Σπεταιωτόπουλο = Κορμηνού, Έλπις = Οικονομίδου, Πέτροβιτς = Μαζαράκη, Σούζη = Ψαρός. **Πέτσχα, Ζιζάνιο**
[ΑΓ'—663]
Βρυνόλανα, Σκελετέ, Σήμερα ός γίνεται μεγάλη τιμή!!! Γίνομαι σύμαχος σας! **Κατερίαν Φάντασμα**
[ΑΓ'—664]

Θίσε Χόλλυγουντ, άποτελείται από κοριτσάκια, τά όποια από οίκο δέν άποκαλύπτω. **Κατερίαν Φάντασμα**
[ΑΓ'—665]
Σνίπα, σε βαρεθήκαμε; Άν μας έκανα νοχλήσης; θά σε λύωσυμα άνηλεώς! **Βρυνόλανα, Σκελετός**
[ΑΓ'—666]

Η Μάγισσα εύχαριστεί τό **Μύρο** της Άνθρον, μά δέν άλλαζει τίά τατό. δια, ότε και βρικόεται κανένα άγραφο στα χέρια της.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Της **Α' Περιόδου** (1879 — 1893) άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν άκόμη μόνον οι έξης τρις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δοχ. 25, ταχυδρομικός δέ άποστελλόμενος δοχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν και δοχ. 40 διά τό Έξωτερικόν.
Της **Β' Περιόδου** (1894—1932), άπό τους έκδοθέντας 39 τόμους ύπάρχουν οι 38 (διότι ο του 1918 έχει έξαντηθή). Έκ τούτων, οι μέν τόμοι των έτών 1894—1928 τιμώνται έκαστος άρραφος δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. Οι δέ τόμοι του 1929, 1930, 1931 και 1932 τιμώνται έκαστος άρραφος δρ. 110 και ραμμένος δρ. 115.
Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετα εις τάς άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δοχ. 5 ο δόραφος και δοχ. 15 ο ραμμένος, διά δέ τό Έξωτερικόν δοχ. 35 εις άρραφος εις ραμμένος.